

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Opvs De Iudiciis Divinis, Qvae Devs In Hoc Mvndo Exercet

Accessit index concionatorius in omnes totius anni dies Dominicos &
Festos, ab ipso Auctore confectus

Stengel, Georg

Ingolstadii, 1651

9. In vxorem crudelis crudeli morte multatus.

urn:nbn:de:hbz:466:1-45699

Mart. Delrio
in Senecæ
Agamemno-
nem n. 901.
Henric. in
Dioptra. Io-
seph. Balar-
din. lib 3 c.
47. Matth.
Rader. in vi-
tam S. Ephr.

niantque, vel in hac, vel in altera vita, reperiendos. Quem admodum non aliunde, quam à propria conscientia monitus fuit ille, de quo Martinus Delrio, alijque scripserunt; qui patri suo, in Frisia, sæpe iniurius adeò fuit, vt illum pugnis contunderet, & prostratum crinibus raptaret. Nam postea vicissim à filio suo pulsatus, atque eodem quoque modo per domum raptatus, cum ad limen domus peruentum foret; & nefandi istius filij rabies etiam vlteriùs progressura videretur, miser parens intelligens, iusto se Dei iudicio illa pati, exclamauit: *Hactenus, fili, nec enim parentem meum, autum tuum, ultra domus limen crinibus traxi.* Nullo huic alio monitore opus fuit, quam conscientia, & ratione, quæ misero dicebat, filium à parente suo didicisse modum tractandi parentes; qui si inhumanus esset, magistro potiùs, quam discipulo tribuendus videretur. Nec enim, nisi iustissimè, Deum permittere, vt peccatum parentis, peccato filij plecteretur.

IX.

M. Michael
Iulius de lau-
de ordinis
Coniugalis
cap. 5.

Hoc etiam pacto finit aliquando errare, in sententia ferenda, ipsum Magistratum Deus. Sæpe enim, qui in vno crimine innocens plectitur, est in alio nocens. Et Senatus quidem iudicium præcipitat, est tamen aliud peccatum, quod Deus per senatum castigat. Referam melioribus verbis, quod M. Michaël Iulius rudi Minerva dedit memorijs posterorum. Basileæ Paterfamilias fuit, crudis homo moribus, & mentis indomitæ: qui si tangeretur, echino fuit asperior; Adria iracundior, si læderetur. Is coniugem habuit vtiq; meliore marito dignam. Nam etsi honesta esset ac pudica, quotidianas tamen rixas, & velut perpetuam simultatem pati cogebatur. De quauis re, etiam de lana caprina, illi Orbilius ille litem mouebat. Nec manebat res intra verba, & probra; à contumelijs & maledictis plerumque ad verbera, & liuorem vultus veniebat, vt è vestigijs constaret de præterita tempestate. Diu tolerauit mulier huiuscemodi importunitates, sed tandem vt ictibus satiata, ac pertæsa iniuriarum, domo profugit ad parentes cognatosque suos, de intolerabili sæuitia ac tyrannide mariti querelam depositura, & quaesitura medicinam. Ibi professæ, se frugi honestæque matrisfamilias officium sedulò suaque sponte facere; maritum autem ganeonem, omnis mansuetudinis oblitum in belluam degenerasse, neq; blanditijs,

ditijs, neque vllis officijs delinitum deponere feritatem, rogauit, vt vel auxilium, vel in patria sua exilium sibi darent. Interea autem, illa absente, alia quæpiam mulier in Rhenum cecidit, & submersa est. Quare lapsu & agitatione aquarum Basileam vsq; deferebatur, facie sæpius ad scopulos allisa, itaque confusa ac deformata, vt satis agnosci non posset. Quia tamen habitus illius ac velleimenta per omnia respondebant amictui mulieris illius quæ non ita pridem, clam omnibus, ad parentes suos se se proripuerat, non defuere, qui conijcerent, cadauer esse illius profugæ mulieris. Itaque suspicio per plures ac plures propagata est; qui mussitarunt primò, tum etiam palàm iactarunt, non alium istius facinoris esse authorem, quàm maritum, cui fermè numquam cum vxore conuenisset: assiduas inter hos coniuges fuisse lites, bella quotidiana, perpetuas inimicitias; vel igitur vxorem sponte in Rhenum insiliisse, vt se tanto malo liberaret; vel quod de tam importuno atque immiti coniuge longè credibilius esset, maritum incautam vxorem Rheni præripijs adambulanti in aquas præcipitasse. Suspicio in famam, fama sæpe in extrema erumpit mala. Quamobrem etiam tum magistratus, partim similitudine habitus in muliere aquis suffocata, partim publicis sermonibus motus, in maritum manus inijsi, ad carcerem necquidquam reclamantem rapi iussit. Ibi dum crimen obiectum constanter negat, tormentis admouetur, & in quæstionem postulatur. Multi malunt citò mori, quàm diu cruciari. Itaque & ille, quamuis hac parte innoxius, vi tormentorum adductus, non dubitauit fateri, vitam se coniugi suæ eripuisse, eamque vndis sepelire voluisse. Fatentem reum magistratus morti adiudicat. ducitur. supremo supplicio afficitur. Vix triduum à supplicio elapsum est, cùm mater familias, cum cerebroso marito in gratiam reditura, Basileam redijt, sed maritum haud ampliùs inuenit, cuius miserabili interitu comperto, protinus in curiam se effudit, & cum Patribus Reipublicæ illius conscriptis vehementissimè exostulauit, quòd maritum suum criminis istius exsortem è finibus humanæ naturæ exturbassent, morteque infami deleuissent. Quare non solùm mulierem sui à marito discessus, sed etiam magistratum, iniustæ aduersus innocentem sententiæ latæ

serò poenituit: non poenituit autem Deum, qui tam multas grauesque iniurias mulieri illatas, in occasione habuit vindictæ marito reponenda.

X.

Cassian. lib. 5.
de resur-
antium in-
fir. c. 30.

Quod in his talibus proleptioris licentiæ hominibus facere iustissimum reorum Iudicem tantò minùs mirum est, cum etiam sibi magis addictos feriens talione sinat in ipsum peccatum labi, vt seipso noscere discant, atque in viam redeant. Apud Cassianum, Abbas Machetes solebat narrare, tribus de causis potissimum se Monachos temerè iudicasse. Primò cum venisset ad Monachos quosdam, qui graui tumore intra os laborantes, tubercq; vehementer eos cruciante, medicinam mali excogitabant, procurabantq; vt tuber illud excinderetur. Quod vbi Machetes vidit, iudicauit, apud semetipsum, curationis huius sollicitudinem ex defectu mortificationis prouenire. Secundò malè habebat Machetem, quòd aliqui seu vitio ætatis, seu alia necessitate, compulsi, non nihil de seueritate disciplinæ Monasticæ remitterent, & pro capeffenda quiete, pelle ex caprarum pilis confecta se cooperirent. Hos nimix sensualitatis condemnabat. Tertio indignè tulit, quando vidit sæcularibus petentibus ex deuotione aliquid olei sibi benedici à Monachis, eorum postulatis annui. *Hos,* inquit, *ingens presumptio est, & quadam quasi sanctitatis ostentatio.* Sed ecce diuinæ bonitatis æquitatem, idem Machetes, alioqui vir sanctus, palàm vitroq; fassus est, permisisse Deum iustissimo iudicio suo, vt in omnes hos tres defectus (si quidem defectus sint) ipsemet laboretur, quos in alijs antè improbauerat. Nam & tubere illo intra os (Deo pœnas temeritatis hoc modo ab illo deponente) enato punitus est. Itaq; medicinam sectione, ob doloris magnitudinem, petere coactus est. Ex eiusdem morbi vt etiam operimento illo, seu stragulo ex pelle caprina vt adactus est. Deniq; importunitate sæcularium ita fatigatus est, vt oleum quoq; eis benediceret. Hæc de se ipso Machetes dixit, coronidemq; illam addidit, hortando, rogandoq; omnes, vt ipsius edocti seu exemplo, seu supplicio, iudicia temeraria, tamquam presentissimam pestem, declinarent. Itaque nolite iudicare, qui non vultis

judicari: in quo enim iudicaueritis, iudicabimini.

CAPVT